

Policratici Contenta

Johannes <von Salisbury, Bischof>

Parrhisius, 1513

Ca. iii. Q[uod] superbia radix malorum est: & co[n]cupiscentia lepra
generalis que omnes inficit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70332)

ps. cxviii.

ps. xxxvi.

Ex qua oriuntur omnia vitia ut plene not. j. lib. viij. c. j.

Id verba pulchra ad opprimendam elationem.

cōcor. j. lib. iij. ca. ix.

iiij. Regū. v.

ps. xiiij.

Roma. viij.

j. Johan. xiiij.

ei iugis materia modesti doloris & humilitatis occurrit. Quocumque se vertat in seipso deicitur: qui petit a domino confortari dicēs. Humiliat⁹ sum vsq; quaq; viuifica me fm eloquiū tuū. Itēq; Ego (inqt) i flagella parat⁹ sū: & dolor me⁹ in p̄spectu meo sēp. **¶** Superbia radix malorum est: & cōcupiscentia lepra generalis que omnes inficit. **Capitulum. III.**

Superbia vero radix omnium malorum est: mortisq; fomentum. Arescunt riuuli si fontis vena preciditur: nec rami cōualescunt radice succisa: deficiunt vitia si elatio iugulatur. At si stercora radici cōgerantur: pinguescunt rami / & arentium sterilitas resluescit. Si fonti liquētia superfundas: accessio trāsit in riuulos. Si camino ignem adittas / in ligna incendium recludescit. Sic si vitiate nature elationis innate toxicum foueas quin vitalia ipsa mortiferum virus inficiat: nec si volueris / poteris impedire. Est enim omnib⁹ nō tam connatus q̄ innat⁹ amor sui. Qui si modum excesserit: vergit ad culpam. Omnis enim virtus suis finibus limitatur: & in modo consistit. Si excesseris / in inuio es & non in via. Si amor hic inualuerit: nemo speret de cura. Lepra sigdē est ista incurabilior omni lepra. An nescis cōcupiscentiam leprā esse? Giezi consule. Si erubuerit cōfiteri quod sentit: cōince eum macula corporis. Sed quid dico giezi consulendum: ac si solus sit? Orbē conueni: quia totus infectus est. Me ipsum interroga: qui miserorum vnus sum. Certe concupiscentia misera: & miserabilis lepra est. Nescis forte quid dicam concupiscentie pestem nesci⁹ infirmitatis ignoras: homo non concupiscens: & in eo supra hominem constitutus. Sed testis meus in celo fidelis mecū asserit quia omnes corrupti sunt et abominabiles facti sunt / non est qui faciat bonū / non est vsq; ad vnum. An tu sis ille: tu videris. Scio enim non esse hunc paulum: qui huius pestis in cursu clamat & ingemiscit. Infelix ego homo: quis me liberabit de corpore mortis hui⁹? Scio hūc nō esse illū qui de pectore veritatis sapiētie fluēta potauit cū orbē infectū hac labe intonet dicens. Quocūq; in hoc mūdo sūt cōcupiscentiam oculorū esse: aut carnis aut supbiā vite. Qui ergo hūc amorē nō tēperat / timeat leprā: & cecitatē oculorū que ex ea iminet pertimescat. Si itaq; illi qui non reprimūt cōcupiscentiam malorū vtiq; fontē & fomitē dispēdiū salutē incurrēt quid erit illis qui eā assētatorū inflāmant stimulis & quasi fomēta vitiorū accēdūt? Quid faciēt: aut potius quid patientur qui a veritate auertūt auditū in ammiratiōe rerū

corruptibiliū: & corruptentiū nō claudāt oculos/man⁹ expandūt
 & oīm sensuū viuacitatē exercēt. Deinde quasi diei nō sufficiat
 malicia sua fallacia vni⁹: alteri⁹ fallaciā trudit. Terentiano siqui
 dem verbo libēti⁹ vtor: dū ad cōcupiscētie fornacē succēdendū
 pueniūt adultores/& relatores: delatores/& detractores: inui
 di: abitiosi: elati: factiosi: & supstitiosi: flagitiosi/officioŕiq; oīm
 p̄uaticatores: quos q̄a fere vbiq; terrarū sūt: facili⁹ inuenire est q̄
 dinumerare. Aduersus hmōi est oīs lex: in hos oīa iura cōiurāt
 & i eodē q̄si in publice salutis hostes q̄nq; oīs armabit creatura.
 ¶ Quid adulator: assentator: & palpo: & q̄ eis nihil pernitiō
 sius.

Capitulum. III.

Adulator enim omnis virtutis inimicus est: & quasi
 clauum figit in oculo illius cum quo sermonem con
 serit. Eoq; magis cauendus est quo sub amantis spe
 cie nocere non desinit: donec rationis obtundat acu
 men: & modicum id luminis quod adesse videbatur extinguat.
 Ad hec auditorum aures obturat: ne audiāt verum. Quo quid
 possit esse pernitiōsius nō facile dixerim. Scitum est illud leliū
 aut potius ciceronis. Cuius aures clausę sunt veritati/vt verū
 audire nō possit: eius salus desperāda est. Quid vero infidelius
 est q̄ eum cui fidem debeas/circūuenire verborum blanditijs: lu
 dibrio habitus: gestus transfiguratione: & totius vanitatis le
 nocinio excecatur in sordes vitiorū impellere & precipitatio
 nis abyssum. Quid odibilius fraude & dolo: quo sub imagine
 amoris & fidei in simplicem & credulum: & quod detestabili⁹
 est amicum/pfidie & inimicitiarum nequitia exercetur. Hoc
 liquidem genus hominū omnia loquētium ad voluptatem: ad
 veritatem nihil: verba oris eius iniquitas & dolus: qui etiam et
 rantibus amicis ad eorū subuersionem ingeminat euge euge.
 Quos vt pleni⁹ noueris: gnatonem apud corniciū vide: & quid
 de se fateat ausculta. Negat quis: nego: ait: aio. Deniq; iperavi
 egomet mihi omnia assentari. Tota etenim gnatoniconum
 factio/comedia est. Rides: maiore cachinno concutitur. Flet si
 lachrymas sp̄pexit amici: nec dolet. Igniculum si brume temp⁹
 poscas: accipit andromedam: si dixeris estuo: sudat. Vnde vna
 britius inquit. Non sumus ergo pares: melior qui semp & om
 ni Nocte dieq; potest alienum sumere vultum. A facie iactare
 man⁹ laudare parat. Si bñ nuctauit aut si qd fecit amic⁹ Qd p
 ferre palā nō possit lingua modeste. Qd quidē nō modo amico
 sed ne libero hoīe dignā est: cū vera & vnica libertas/in virtutis

g iiii

Terentius.

Itō pulcher
 rima 5 adula
 tores. vsq; in
 si. capli.

Terenti⁹ in eu
 nucho. in. ij. sa
 tyra.
 Iuuenalis in
 iij. satyra.